Hayatın Tecellisi

— *GÜLÜM ÇAMLISOY* · 22 Nisan 2014

Sessiz bir sığınak ruhum
Uzak tüm kâinattan
Ara sıra ufka yelken açan.
Huzurun ve sevginin yansıması
Ne varsa sevip kolladığım.
Sıdkım sıyrılmış nicesinden
Vefa, kıymet bilmeyen.

Nice durak ve sayısız insan gözü yolda kalmış;
Şu tren hani bir türlü gelmek bilmeyen;
Kompartımanında sayısız bilinmeyen
Yükü ağır çoğunun;
Bir cebinde umut
Bir cebinde mazi
Uzaklaşmak isterken kendinden
Çoğunun dinmek bilmez gözyaşı ve öfkesi.

Alacaklıyız hayattan
Benliğimizi yakıp kavuran
Ne varsa için için yakan.
Susarız mütemadiyen
Tek çare değil midir elden gelen;
Yana yakıla dört döneriz
Çaresizliktir bel büken.

Nice yakarış dökülür dudaklardan
Rahmet yağarken gökyüzünden;
Karışır yaşlar ve eşlik eder,
Her dem iç burkan
Sonu gelmek bilmez istekler
Kopamazken dününden
El vermiştir Yaradan.

Başı belli,
Nihayeti koca bir soru işareti;

Kiminin hüznü kiminin derdi
Vefalı ya da karşılık bulamadığın bir sevgi seli
Ne geçersin kendinden ne sevdiğinden
Bu değil midir hayatın tecellisi.